

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΚΤΩΡΟΣ ΣΕΤΤΑΝ

ΟΙ ΕΦΤΑ ΚΟΖΑΚΟΙ ΤΟΥ ΔΟΝ

Ι εφτά Κοζάκοι του Δόν ήταν μι λησσομυρία, που ρήμαζε τ' χωριά και βασάνιζε τούς μουζίκους. Άρχηγός ήταν δ λογίος Ίβάν Πέτροβιτς, ένας γίγας με γελαστά μάτια και ξανθά μαλλιά. Οι άλλοι ήταν δ Βάσκα, ένας Σιβηριανός με μακριά χέρια, που άδειαιαν και ρήμαζαν τ'α κότεσσα, δ Νικόλας Κλοτουζόφ και δ Πιέτρο Άλέξης, δυο παλληκάρια με χοντρά και βαρεά ποδάρια, δ Σέργιος Άλεξάνδροβιτς, από τ'ο Ριματακόγιε, που είχε κλέψει μερικούς μουζίκους και τ'ο είχε σκάσει από την πατρίδα του, δ Πέτκα Μάρεβιτς, που είχε δάει έναν λαποδότη πατά, κ' δ Βασίλης, ναι, δ Βασίλης, ένας Κοζάκος με άτρομητη καρδιά.

Μιά άμωρη μέρα — ήταν Μάης — δ Βάσκα δ Σιδηριανός ειπε :

—Βαρέθηκα π'α να κλέβω κότες !

Κι' δ Νικόλας Κλοτουζόφ, μαζί δ τον Πιέτρο Άλέξη, φώναζε μ' άηδία :

—Κι' εγώ βαρέθηκα τ'ς γυναικες τόν μουζίκων ! Εινε καιρός να παντρευτώ !... Δεν είν' έτσι, Πιέτρο Άλέξη ;

Μά κ' δ Σέργιος Άλεξάνδροβιτς, από τ'ο Ριματακόγιε, ξεφώνισε :

—Κάνω όρκο π'ως δεν θά ξαναβάλω τή βότκα στο στόμα μου. Κα π'οιν περάσουν δέκα χρόνια, θά γυρισω στο Ριματακόγιε, για να δώσω πίσω τ'α λεπτά που έχω κλέψει από εκείνους τούς γδάρες τούς έμπορους !...

Ο Πέτκα, σφραγισμένος, έβλαιγε με χοντρά δάκρυα.

—Δεν θά ξαναδάρω τόν πατά, έλεγε. Σ'ας κάνω όρκο π'ως θά τόν βάσω να με δέρνω, από δ'α και πέρα !...

Κι' δ Βασίλης, που έλεγε πάντα άνοητος, άρχισε να καταράεται την τάχη του.

—Από σήμερα, άδέφια, δεν θέλω να με π'η κανένας άνθρωπο. Οι άνθρωποι εινε γεμάτοι άμαρτιες. Εγώ θέλω να γίνω ένα κτήνος !...

Ο Ίβάν Πέτροβιτς τότε γύρισε και τούς ειπε :

—Λέτε άραγε άλήθεια όλο σας ; Άκούστε λοιπόν : Τί καθήματα και κόνουμε δωτέρα ; Μιά και π'ολίσιος δ πάσιμ, άς γυρισουμε στα χωριά μας !...

Και οι έφτά Κοζάκοι του Δόν πήδησαν πάνω στ' άλογά τους και τράβηξαν μακριά από εκείνη την κ'όλασι, που ήταν τ'ο Ρωσογερμανικό μέτωπο τού 1916.

Πέρασαν έτα δάση, χωριά, κ'αλύδες, μι κανεις από τούς μουζίκους δεν έπιστευε στα λόγια τους.

—Τι θέλετε δωτέρα που ήρθατε ; τούς έλεγαν. Ή χώρα εινε γεμάτη από κλέφτες κ' από λίκους... Έπειτα έχουμε ένα σ'ορό βασίσινα με τόν Σταρόβιτς (τόν προύχοντα), που εινε δ π'ο κλέφτης άτ' δ'ολους !...

Οι Κοζάκοι όστόσο παραπονώντοισαν.

—Μά γιατί, άδελφέ, δεν μ'ας άφ'ηνε να μ'ινουμε δωτέρα ; Έχουμε μετανοιώσει για τ'α κ'οιματά μας. Πάμε να γίνουμε καλοί άνθρωποι... *

Κανεις όμως δεν τούς πιστευε, δηλαδή κανεις δεν ήθελε να τούς πιστέψη.

“Υστερ' από είκοσιτέσσερες ώρες δ Βάσκα παραπονέθηκε στον Ίβάν Πέτροβιτς :

—Άδελφέ μου, οι μουζίκου εινε τογκοινηδες... Άς τούς δέξουμε τί άνθρωποι εινε οι Κοζάκοι του Δόν... Δεν ξερω τί ράτσα εινε οι μουζίκου ; Δεν πιστευουν όποτε στο Θεό όποτε στο διάβολο ! Πόσες φορές τούς ειπασι : ε Άδελφέ, μετανοιώσασι για τ'α κ'οιματά μας και ξαναγυρισουμε στα χωριά μας, γ'α να γίνουμε καλοί άνθρωποι. Δόσε μας κ'α να χορτάσουμε την πείνα μας... Έκείνοι δυο, μις έβλεψαν την πόρτα κ'ατακ'οινα.

Ο Ίβάν Πέτροβιτς έσηαψε τ'ο κεφάλι και ψιθύρισε :

—Έρχεσι έ'σο, άδελφέ, πρέπει να τούς πάρουμε κ'ατι. Άλλωθ' θά τα π'αίνουμε... *

Δεν ειχαν λοιπόν περάσει άλλες είκοσιτέσσερες ώρες, όταν δ Ίβάν Πέτροβιτς, κ'ατάζοντας τριγύρω του, ειδε δι δ Νικόλας Κλοτουζόφ κ' δ Πιέτρο Άλέξης ειχαν γίνει άφαντοι !

—Τους ειδε κανεις ; φώναξαν οι άλλοι.

—Κανένας ! απάντησε δ καθένας.

Μά οι δυο Κοζάκοι δεν άργησαν να φανούν. Ο Νικόλας Κλοτουζόφ ειχε γύρω στο λαιμό του ένα χρυσόκέντητο σ'αλι κ' δ Πιέτρο Άλέξης κρατούσε μι κ'ατ'ρηνη κ'αλααθή στα χέρια του.

—Θά μετανοιώσετε ! τούς μ'αλλωσε δ Ίβάν Πέτροβιτς. Δεν κ'ανατε καλά να κλέψετε !... Εινε κ'οιμα !...

Μά οι Κοζάκοι δεν πρόσ'αν στα λόγια τού άρχηγού τους. Ή κ'ιτ'ρη κ'αλααθή τούς άρεσε περισσότερο.

Ο Πέτκα, την πέμπτη μέρα, τράβηξε τ'ο μαχαίρι του και κ'ατ'ταξε στα μάτια τούς άλλους συντόρους του, που ειχαν π'ασι και κρατούσαν γερά ένα μουζίκου.

—Σιωπή ! τούς φώναζε. Εγώ θά τού κόψω τ'ο λαιμό, για να μ'αθή άλλη φ'ορά να ξεφ'οινη !...

Κι' έσφραξε τ'ο μουζίκου σ'άν τ'ράγο !...

Έκείνη τ'η στιγμή μ'ητρε δ Ίβάν Πέτροβιτς.

—Νικόλας Κλοτουζόφ ! Πιέτρο Άλέξη ! ούρλιαζε. Που είσαστε, δαμόνοι ! Άφήσατε άράβλατα τ' άλογα και τ'ώρα τί θά γίνη ; Δεν έχουμε άλογα κ'ατά !... Κ'ατ'ρηαν μέσα στο δάσος... *

Μά μ'αλις ειδε τόν σφραγισμένο μουζίκου, τ'α έλασε.

—Δεν κ'ανατε καλά... τούς ειπε.

—Μά μήπως κ'α έ'ου δεν θά έκανες τ'ο ίδιο ;... τ'ο απάντησε δ Πέτκα. Έμειτε τ'οι είπασι δτι είμαστε άδέφια του κ'α' ατόσι μ'ας έρχεξε με τόν γερά του !...

—Τ'ο ένα κ'από φέρονει τ'ο άλλο και τ'α δυο θά φέρον δωτέρα τόν Σταρόβιτς... φώναζε δ Ίβάν Πέτροβιτς.

—Τά βλέπει ; φώναζε στο Βάσκα δ Πιέτρο Άλέξης. Άν δεν έστριβες τ'ο λαιμό τ'ης δ'ουνας, δ μουζίκου δεν θά μ'ας έρχεγνε με τ'ο τ'οιφ'ρα του.

—Δεν βαριέστε ! Έκανε δ Πέτκα. Π'ορτα μι άδ'ηνα κ'α έστερα ένας άνθρωπος.

—Μά μι άδ'ηνα, καταραμένη, δεν εινε άνθρωπος ; λίσσαζε δ Ίβάν Πέτροβιτς.

Στ'ο δομάτο που βρισκόntonταν οι Κοζάκοι, ήταν ένα μεγάλο εικόνημα τ'ης Παναγίας. Ο Σέργιος Άλεξάνδροβιτς γονάτισε μπροστά του κ'α' άρχισε να κ'αίησι :

—Δεν είμαστε κλέφτες, Παναγία μου ! Θέλιμε να γίνουμε καλοί άνθρωποι... Μά π'ως ;... Οι μουζίκου θά μ'ας άφήσουν να π'ατ'νοιασι από την πείνα !...

Έκείνη τ'η στιγμή δ Βασίλης, φάχνοντας μέσα σ'ις τ'οίτες τ'ο σφραγισμένο μουζίκου, β'οησε τριαντατρία χρυσά ροόβλια.

—Κανει να μ'η τ' άγγίξη ! φώναζε δ Ίβάν Πέτροβιτς. Εινε τ'α κ'αργόμασι τού Ίουδα !... Ατά εινε τ'α λεπτά τ'ης προσδοκίας μας... Θά μ'ας τιμωρη δ Θεός ! Ελαμε να γίνουμε καλοί άνθρωποι, κ'α όμως κ'αδουμε κ'α σ'ράξοιασι... *

Ο Βασίλης παρήσει τ'α ροόβλια πάνω στο τραπέζι.

—Ειπαός τ'ώρα ! Έκανε δ Πέτκα. Πιάστε από κ'αί τ'ο μουζίκου να π'ασι να τόν π'ατάξουμε στο δάσος.

Έπειτα, όταν γύρισαν, άδειασαν μερικέσι μ'οιτίλιες βότκα, που βρισκόntonταν στο κ'ατι τ'ο σφραγισμένου και κ'αίστηκαν καταγής, τ'οίφρα από τ'ο μεθ'ισ.

Ο ίπος τους τ'ώρα ήταν ένα τραγικό μαρτίριο... Έβλεπαν να τούς κ'ανηγουν από δ'α κ'α' από κ'αί και να τούς χορμάζουν κ'ατω από τ'η σέλλα τόν άλογών των. Έπειτα, κ'αί άνθρωποι χωρις πρόσωπα, έβ'αζαν από την τ'οπή τους τ'α κ'αργόμασι τού Ίουδα και τ'α έδειχ'αν στους άλλους, σαρκίζοντας :

—Οι τ'ρελλοί ! Οι τ'ρελλοί ! Θέλιαν να γίνον καλοί άνθρωποι !...

Τ'ο π'οι, λοιπόν, μ'αλις ξεπ'οησαν, κ'ατ'ταξαν πάνω στο τραπέζι κ'α' ειδαν με τ'οίμο π'ος έλειπαν τ'α τριαντατρία ροόβλια. Κατάζλομοι τότε, έφρασαν τ'ις τ'οίτες τους κ'α' ειδαν δτι άπάνο στο χ'εσινοβραδ'ιού μεθ'ισ τους τ'α είχ'αν μοιραστοί... *

Άπελτισμένοι, άμωσαν έξω στο δρόμο, για να π'ηδ'οισαν πάνω στ'

Έσφραξε τ'ο μουζίκου σ'άν τ'ράγο !...

